

Sygn. akt IV U 144/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasieński
Protokolant	sekr. sądowy Monika Świątek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 grudnia 2019 r. w S.

odwołań L. B.

od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

z dnia 15 lutego 2019 r. Nr (...) -1 oraz od decyzji

z dnia 11 marca 2019 r. Nr (...)

w sprawie L. B.

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o prawo do dodatku pielęgnacyjnego

I. odrzuca odwołanie od decyzji z dnia 15 lutego 2019 roku

Nr (...) -1;

II. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 11 marca 2019 roku

Nr (...) i ustala L. B. prawo do stałego dodatku pielęgnacyjnego od dnia 01 lutego 2019 roku.

Sygn. akt IV U 144/19 **UZASADNIENIE**

Decyzją z 15 lutego 2019r. Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, działając na podstawie ustawy z 20 grudnia 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ustalił L. B. prawo do stałej renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy od 1 lutego 2019r.

Odwołanie od w/w decyzji złożył L. B. wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do dodatku pielęgnacyjnego. W uzasadnieniu stanowiska wskazał, że jest niezdolny do samodzielnej egzystencji, gdyż nie jest w stanie samodzielnie prowadzić gospodarstwa domowego i bez opieki najbliższych nie radzi sobie w najprostszycy czynnościach życia codziennego (odwołanie k.1 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego odrzucenie wskazując, że roszczenie ubezpieczonego dotyczące przyznania dodatku pielęgnacyjnego wychodzi poza zakres zaskarżonej decyzji, której przedmiotem jest ustalenie prawa do renty rolniczej (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.2 akt sprawy).

Decyzją z 11 marca 2018r. Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, działając na podstawie art.27 ust.1 ustawy z 20 grudnia 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników odmówił L. B. prawa do dodatku pielęgnacyjnego wskazując, że u ubezpieczonego nie stwierdzono niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Odwołanie od w/w decyzji złożył L. B. wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do dodatku pielęgnacyjnego (odwołanie k.29 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując że zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej Kasy z 11 lutego 2017r., która nie stwierdziła u ubezpieczonego niezdolności do samodzielnej egzystencji pracy (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.5-6 akt sprawy).

Sprawa z odwołania ubezpieczonego L. B. od decyzji z dnia 11 marca 2018r. o sygn. akt IV U 1021/19 została połączona do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą od decyzji z dnia 5 lutego 2019r. o sygn. akt IV U 144/19 i prowadzona w dalszym ciągu pod sygn. IV U 144/19.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony L. B. w okresie od 23 października 2001r. do 31 stycznia 2019r. był uprawniony do renty rolniczej (decyzje o przyznaniu renty rolniczej – w aktach rentowych). Jednocześnie ubezpieczony w okresie od 1 października 2015r. do 31 stycznia 2019r. uprawniony był do dodatku pielęgnacyjnego (decyzja z 12 stycznia 2016r. o przyznaniu dodatku pielęgnacyjnego od 1 października 2015r. do 31 stycznia 2019r. k.183 akt rentowych).

W dniu 13 grudnia 2018r. ubezpieczony wystąpił do Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z wnioskiem o ustalenie prawa do renty rolniczej na dalszy okres (wniosek k.187 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez lekarza rzeczoznawcę, który w orzeczeniu z 11 stycznia 2019r. uznał, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy w gospodarstwie rolnym i niezdolny do samodzielnej egzystencji do stycznia 2022r. (wypis z orzeczenia lekarza rzeczoznawcy z 11 stycznia 2019r. k.194 akt rentowych). W dniu 14 stycznia 2019r. lekarz regionalny inspektor orzecznictwa lekarskiego KRUS zgłosił zarzut wadliwości powyższego orzeczenia wydanego przez lekarza rzeczoznawcę w związku z czym ubezpieczony skierowany został na badanie przez komisję lekarską Kasy, która w orzeczeniu z 11 lutego 2019r. uznała ubezpieczonego za trwale całkowicie niezdolnego do pracy w gospodarstwie rolnym, jednakże nie stwierdziła u niego niezdolności do samodzielnej egzystencji (wypis z orzeczenia komisji lekarskiej Kasy z 11 lutego 2019r. k.198v akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, decyzją z 15 lutego 2019r. Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego ustalił ubezpieczonemu prawo do stałej renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy od 1 lutego 2019r. (zaskarżona decyzja z 15 lutego 2019r. k.201 akt rentowych). Następnie decyzją z 11 marca 2018r. Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, odmówił ubezpieczonemu prawa do dodatku pielęgnacyjnego (zaskarżona decyzja z 11 marca 2018r. k.204 akt rentowych).

Ubezpieczony cierpi na schizofrenię paranoidalną. Od 2001r. leczy się w (...). Od 2014r. ubezpieczony ujawnia nasilone objawy defektu schizofrenicznego pod postacią: znacznie obniżonej aktywności, wyizolowania społecznego, pasywności i bierności w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych, brak wglądu w swój stan psychiczny. Pomimo systematycznego leczenia u ubezpieczonego doszło do zubożenia osobowości i pogorszenia funkcjonowania społecznego. W badaniu przedmiotowym psychiatrycznym ubezpieczony przejawiał urojenia prześladowcze i urojeniową interpretację postrzeganych zdarzeń. Ubezpieczony wymaga stałej opieki i pomocy innych osób przy wykonywaniu podstawowych czynności życiowych. Wykazane u ubezpieczonego niedomogi psychiczne mają charakter trwałego defektu psychotycznego i pomimo stosowanej farmakologii nie poddają się skutecznemu leczeniu. Stan zdrowia psychicznego ubezpieczonego nie uległ poprawie od czasu badania lekarskiego z dnia 5 stycznia 2016r.

Powyzsze schorzenia - w obecnym stanie zaawansowania – powodują u ubezpieczonego niezdolność do samodzielnej egzystencji, która ma charakter trwały.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania ubezpieczonego L. B. od decyzji z 15 lutego 2019r. podlegało odrzuceniu.

Na wstępie niniejszych rozważań wskazać należy, że sądy pracy i ubezpieczeń społecznych rozpoznają sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych, przez które należy rozumieć sprawy, w których wniesiono odwołanie od decyzji organów rentowych, dotyczących ubezpieczeń społecznych, emerytur i rent, innych świadczeń w sprawach należących do właściwości Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, świadczeń odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą wojskową albo służbą w Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej, Biurze Ochrony Rządu, Służbie Więziennej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego oraz Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (art. 476 §2 kpc.). Zakres i przedmiot rozpoznania sądowego wyznacza treść decyzji organu rentowego. Decyzja zapada po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, którego przedmiotem i celem jest ustalenie prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego lub ich wysokości. W późniejszym postępowaniu, wywołanym odwołaniem do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, zgodnie z systemem orzekania w sprawach z tego zakresu, sąd rozstrzyga o prawidłowości zaskarżonej decyzji. Sąd nie działa w zastępstwie organu rentowego, w związku z czym nie ustala prawa do świadczeń i choć samodzielnie oraz we własnym zakresie rozstrzyga wszelkie kwestie związane z prawem lub wysokością świadczenia objętego decyzją, to jego rozstrzygnięcie odnosi się do zaskarżonej decyzji. W sprawie, w której wniesiono odwołanie od decyzji organu rentowego, przedmiot oraz zakres rozpoznania, a także orzeczenie sądu pracy i ubezpieczeń społecznych wyznacza treść tej zaskarżonej decyzji.

W realiach rozpoznawanej sprawy analiza akt rentowych wskazuje, że przedmiotem decyzji z 15 lutego 2019r. była weryfikacja czy ubezpieczony spełnia przesłanki do nabycia prawa do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy (vide: decyzja z 15 lutego 2019r. do przyznaniu renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy na stałe k.201 akt rentowych). Przedmiotem powyższego postępowania nie było ustalenie dodatku pielęgnacyjnego. Odwołujący zaskarżył powyższą decyzję domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do dodatku pielęgnacyjnego (vide: odwołanie k.1 akt sprawy). Żądanie to nie było przedmiotem decyzji z 15 lutego 2019r. Tym samym ubezpieczony nie zakwestionował w istocie powyższej decyzji, ale powołał się wyłącznie na brak zawarcia w jej treści stosownego rozstrzygnięcia, co do nowo zgłoszonych roszczeń, które dotychczas nie były przedmiotem rozpoznania przez organ rentowy, a które wykraczają poza zakres zaskarżonej odwołaniem decyzji. W konsekwencji na mocy art. 199 §1 kpc, Sąd Okręgowy odrzucił odwołanie L. B. od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z dnia 15 lutego 2019r. nr (...) -1, o czym orzekł w pkt I sentencji wyroku.

Odnosząc się zaś do odwołania ubezpieczonego od decyzji z 11 marca 2019r. wskazać należy, że miało ono uzasadnione podstawy. Zgodnie z art.75 ust.1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz.1227 ze zm.) dodatek pielęgnacyjny przysługuje sobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75. rok życia. W myśl art.4 pkt 10 przedmiotowej ustawy przez rentę rozumie się rentę z tytułu niezdolności do pracy i rentę rodzinną. Analizując okoliczności sprawy Sąd doszedł do przekonania, że odwołanie ubezpieczonego jest zasadne, gdyż spełnia on ustawowe przesłanki nabycia prawa do dodatku pielęgnacyjnego. Jak pokazują wcześniejsze ustalenia Sądu ubezpieczony jest uprawniony do renty rolniczej oraz jest niezdolny do samodzielnej egzystencji. Ostatnia okoliczność została wykazana opinią biegłego psychiatry który wskazał, że stwierdzone schorzenie w aktualnym stopniu jego zaawansowania powoduje naruszenie sprawności organizmu ubezpieczonego kwalifikującym do orzeczenia trwałej niezdolności do samodzielnej egzystencji. Analizując powyższą opinię biegłego psychiatry Sąd doszedł do przekonania, stanowi ona wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez specjalistę z zakresu schorzeń występujących u ubezpieczonego, a ponadto poprzedzona była analizą dokumentacji medycznej ubezpieczonego i jego badaniem.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477¹⁴ §2 kpc i orzekł jak w pkt II sentencji wyroku.